

Franjo Frančič

Pogled preko okna

Antologija novejše srbske poezije

Prevod : Franjo Frančič

Marija Krsmanović

Posvečeno očetu

POGLED PREKO OKNA

Lepota,
miline,
gledam preko okna
kako sneg pada.
Okus v mojih ustih
čuti vonj krvi.
Sprašujem se,
Zakaj na ulici ni sprehajalcev?
Lepota.
Mirna.
Siva
in meglena.

MARI SE PREBUJA

Jaz sem dober otrok

Jaz sem bolan otrok

Jaz sem duševno bolan otrok.

Jaz sem dober otrok

Ki se nikoli ne preda.

NE KOPIRATI

TVOJE BESEDE

Tvoje besede so slane
razjedajo moje rane
Tvoje oči so barve teme
tvoje ustnice modre in neme.

TEMA

TEMA

POHOJENI PAPIRJI

VČERAJŠNJI

POD MRTVO ZEMLJO ZAKOPANI

TAM NI SMRTI

TAM NI ŽIVLJENJA

TAM KRALJUJE TEMA

SLEDI

MOJ SVET JE KLETKA

JEKLENA VRATA
JEKLENA PEST
UDAREC SOVRAŠTVA
TVOJ IN MOJ
IZGUBLJENI PODGANI
V KANALIZACIJI
TVOJ VONJ
KADILO

NE KOPIRATI

TEBI

Ti si veter,
ki se igra z mojimi lasmi.

Ti si ogenj.

Ti si žar.

Ti si moj sen.

ti si dišeče polje,
ki mi sanje spreminjaš v resničnost.

Zapelji me.

Odpelji me.

Dotakni se me,

vedno ti.

NE KOPIRATI

Anita Erker

da

ne dam zastonj ne vzamem kar tako

ni pogosto ne sme biti

samo s teboj je pravo nočeva tega izgubiti

in vzameva srečo s seboj

privlačnost

ne vem kdo bi se s kom ujel

niti da pretekle zveze imajo vpliv

ne vem če lahko s komerkoli karkoli

z in brez besed

samo vem

brez spoznanja

da sem ob tebi sama sebi dovolj

opraskaj me

močan veter. prehaja v dež. ne opazijo ga. ona prihaja k trafiki in vplača srečko. spraska srebrni del. oči ji sijajo: napadi lepih misli. ve s kom in kje in kako, ve zakaj te praske. Želje. pristopi ji gospa, brez opozorila jo udari na vso mo in ji iztrga srečko. reče, da je njena.

papirček je ostal samotni na tleh, njej je ostalo le namišljeno upanje, da najde srečo brez srečke.

mesečina

Ležim na hrbtu, zrak je prepoln dima in vonja osvežilca, zdi se mi, da mi bo strup paraliziral pljuča.

Zakašljam, obračam se, obrnem se na trebuh.

Ni mi prijetno, ne čutim mraza,

vem, da mi nikaj manjka

ah da, roka tvoja.

Mariola Pantelič - Lola

Obraz pesnika imam!

Pa ti?

Je vsaj preko

Mojih vek prekrit.

Dušo pesnika imam!

Pa ti?

Je vsaj za trenutek

Začutila verze moje?

Srce pesnika imam!

Pa ti,

Je vsaj bitje

Mojega srca slišalo?

Sanje pesnika imam!

Pa ti,

Nikar z dihom resničnosti,

Nikoli jih ne zastrupi.

Radovan Vlahović

Zgodnje jutranje misli

Zamegljeno je pred dežjem, poslušam glasbo, čutim nemir, življenje je tu pred menoj, naj ga lovim ali naj se prepustim mirnim, počasnim udarcem srca, listom tišine?

Naj dovolim presežek molka v neskončno globino sebe ali naj kot običajno plebejsko sproščen verjamem, da tisto, kar prihaja ni odvisno od mene.

Dvom je začetek literature, literatura je ubesedeno in materializirano premišljevanje o življenju

O tebi sem želel govoriti

Pred zoro, ko je najbolj temno, v nedeljo,

sklonjen nad belino papirja, zastanem.

Mrk in namrgoden kot ostareli volk,

v hladu in temi jazbine, posvečeno in

potrpežljivo do neskončnosti ližem odprte

rane.

Zastanem in celo večnost molčim.

A o tebi sem želel govoriti.

NE KOPIRATI

Ko me pokličeš iz večnosti

Ko me pokličeš iz večnosti, objet od glasbe,
listov suhega cvetja in mesečine,
zadregetam.

Postanem misel, magnetni tigerček,
ki hiti na srečanje, spremlja ga bučanje klica jelena,
v večerni meglici,
lajež nevrotične ure.

NE KOPIRATI

Prebudim se, ko me Zartrustra s komolcem sune pod rebra

Ko se združita utrujenost in žalost postanem ranljiv,

že malenkost je dovolj, ena sama beseda, da zajočem. Seveda le redko pred drugimi ljudmi, nevzgojeno je, neprimerno je, moškemu se ne spodobi. Rad bi povedal, da obstajajo trenutki, ko se trudim skriti svojo ranljivost, obenem pa nagonsko planem v bes, spremenjen v strašnega bojavnika Varvargenija, ki je brez usmiljenja, ki ne oprošča niti lastnih slabosti.

Kasneje mi je žal, ker kmalu začutim kako me Zartrustra s komolcem sune pod rebra. Sprejemam, da sem čustven in ranljiv poet, samo, ko se človek navadi, mu postane vseeno, življenje je tako ali tako stvano iz milijarde nasprotij.

Zato mi ne preostane drugega, ko da se oklenem kril najplemenitejših čustev ljubezni in prividov, poletim, poln varljivega upanja na poti k lepšemu svetu, ki ga morda nikdar ne bo, a to ne spremeni hrepenenja, da preko ljubezni in čustev do ljudi vztrajam v tem upanju.

Pripoveduje se mi

Morda ni tako hladno, da mi zmrzuje pod jezikom, koliko ledenih sveč srca, ki so skrite pod zavihki streh. Lomim jih v enakorak trikotnik, nato se igram z vprašnikom, z njim igram hokej. Prozorne se mi smejejo in drsijo po flomastru.

Govorijo mi, da je belo v mraku črno. Žalost je podnajemnik zmrzali. Podčrtam spiralno hipotenuzo, toliko, da se ogrejem. Da začutim življenje. Da se omrežim z ukoreninjeno prihodnostjo. In počasi potujem po začrtanih smrnica. Naj se govori kako lepo mi je, ko se vzpenjam.

Da zmrzneš.

NE KOPIRATI

Tatjana Budimir

Blagoslov

Jutro je davno obrisalo solzo,

prvi mrak blago diši po murvi.

Govoriš mi, da je pred teboj pot,

stkana iz bisernih ogrlic,

edina, ki jo lahko sprejmeš,

dokler ne začutiš miru v sebi.

dokler se ushalo drhteči prsti

dotaknejo prvih toplih, sončnih žarkov,

ne moreš oditi.

Sklonjena sem v krčih,

v zadnjem dihu, ki te spremlja kot blagoslov.

Ker tja, kamor greš ti,

tam jaz ne morem biti.

Marina Adamović

stojim v temi

sprašujem se

kam

nebo se odpira

Veliki voz

vstopim

igra se prične

na vse ali nič

še vedno tema

in v njej

Nič

vse je že bilo

ali še je

NE KOPIRATI

Anita Iličić

Nevihta potuje mimobežno

Glej kako se oblaki razpršijo

reke v struge nazaj drsijo,

kot da angeli pojo,

nevihta potuje mimobežno.

Ogledalo pač ne laže

v meni vse je več resnice

in vse manj krute bolečine.

Vem bila je prividov igra,

presekala bi če, da me ne bi zaobjelo,

čas mineva in me brani,

razlog je, da potujem še bolj vase.

Nevihta potuje mimobežno.

Dobro jutro, lahko noč

V rani zgodnji jutranji uri, tiho umira noč,

oči zapirajo se same, preden zora vstane.

Zakaj mi ne pustiš spati? Čemu bi braniš sanje?

V meni je še moč, da čakam privide jutranje zarje.

Misli kličejo zlate spomine

vse je tako spokojno tiho, kot da ves svet spi,

Samo glasba odmevov dežnih kapelj jutro nežno budi.

Dobro jutro, lahko noč.

NE KOPIRATI

List za listom

List za listom, list pač, papir čist,
pripravljen, da izpišem besedo mojo,
pripravljen, da jo povem zdaj.

Korak za korakom, kot človek vsak,
ko nosi misel takrat pač,
včasih bister potoček, ki teče,
včasih nad glavo deževni oblak.

Kaplja za kapljo, morda vsak del mene,
zgosti se nekje, kot slap.

Sen za snom, zakaj se ne bi rodilo jutro,
ki se bo imenovalo moj dan?

NEKOPIRATI

Snežana Mandić Rica

Zaprem oči

Vidim

Odprem oči

Ne vidim

Svetlobe ni brez teme

Zaprem oči

Objamem

NE KOPIRATI

Gordana Rošćić

SPECIFIČNA TEŽA IZGINJANJA

Kot takrat, ko ugasneš luč

Še vedno odsev svetlober v očesu...

Volja nima nič s tem.

KLARINDAN

Prične se obred dvorjenja: parfum dvori dekolteju, rože zavitku peciva. Zobato sonce podčrtava premočrtnost predsodkov.

To, kar bi rekla kriči zvenenje in lirsko konstrukcijo.

Veter se ljubi s celofanom.

Stojan Simić – Krpica

LOLITA

Tik

Preden

Pomislim nate

Duša

Mi

poleti

v

nebo

in

se združi

z

Bogom

NE KOPIRATI

Divna Bijelić

Koga naj vprašam

Kje je pot vrnitve

Kje naj najdem steze

Začrtane v zemljevidih napak

Po dežju po trnju

Koga naj vprašam

Kje je pot vrnitve

Dovolj sta dve kaplji

Da se osvežiš

Ni potrebno vse Sonce

Za našo lastno srečo

Ni potrebno razkošje

En sam kamen

Nekoliko ptic

Eno nebo

In malo notranjega miru

Koga naj vprašam

Kje je ta pot vrnitve

Pod slivo ali akacijo

Iščoč se

Iščoč svojo notranjost

Našega obupa

Slobodanka Živković

preslišano

ponovno

sesam besed iz žil

ki so podobne

meni začarani

obešene

okoli vratu tišine

preden sem

preslišano

postavila v pesem

NE KOPIRATI

V IMENU NARODA

kdo je uročil

rojstvo za čudež

tam kjer se

po teoriji relativnosti

in gravitacije

presenečeni vznemirjeni Prometej

ateisti in verniki

sanjajo svet

na račun človečnosti

v imenu naroda

NE KOPIRATI

Olga Lalić-Krowicka

ZNAMENJA ŽIVLJENJA

Nebo je pazilo sonce

V škatli dima

lahak vrisk

oživi v trenutku

prihoda mlade lady

Vonj sprememb

realnosti in abstrakcije

ujela je angelčka.

Prebita materija je zasijala

ko Bog prepušča

človeka samemu sebi.

NEKOPIRATI

KO OBSTAJAŠ

na posebni poti do sebe

nad tajnim izviro

širi se

paleta mavrice

to razkošje barv

te nosi radostnega

v vsako nianso

v solzah paraš srce

daruješ ga svečenamu trenutku

med tem ko Bog

pošilja grške plesalke

na besedo Tvojega Olimpa

tam

v vsaki zori

dobiš po en kos

lastnega obraza...

SANJE PERESA

moje noči so slepi verzi
kot trava iz megle rastejo
ko se jim približaš s srcem
njihova jesen še ni prišla
v popolnosti barv
samo tu je megla
prijatelj duše
samo tu je tramvanj
nežnost srca
na poljanah prihodov in odhodov
sanj peresa

PROŠNJA...

Izveči kaktus iz moje duše!

Zdaj me bo grobar usmeril

K resnično tišini koledarja.

Poslušaj mojo senco!

Če ti višek moje resnice ni dovolj.

Odpotujva v Canes!

Če ljubiš moje pohabljene besede.

Skrčila sem se kot da je zadnji dan.

V mojem prtljažniku stanujejo črvi.

Bodi prepričan v to!

Črne kot moj črni čevelj!

Snemi mi moj obroček!

Ne bom več grizla.

Vrni mi spomin.

Nič ne vem o njem.

Izpuli mojo noč!

Iz tega neumnega filma...

DUŠEVNI BOLNIKI

Napisan jim je scenarij...

V slovarju tišine

potuje oblak

prav do njihove svete podobe

ki piše

besedo...

Nemogoče razčesati

svojih las.

udarjajo, hrumijo. Teptajo,

da bi ubili lastno sled,

v dušljivem svetu identitete...

NEKOPIRATI

Marija Krsmanović

Anita Erker

Mariola Pantelić – Lola

Radovan Vlahović

Tatjana Budimir

Marina Adamović

Anita Iličić

Snežana Mandić – Rica

Gordana Roščić

Stojan Simić – Krpica

Divna Bijelić

Slobodanka Živković

Olga Lalić - Krowicka

NEKOPIRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>